

MOŽNOSTI NARUŠENÍ NEPŘÁTELSKÉ PROTIBATERIJNÍ ČINNOSTI

V soudobém boji je dělostřelectvo významnou palebnou silou, bez jejíhož účinného působení na nepřítele je úspěšná bojová činnost vševojskových a tankových jednotek nepředstavitelná. Proto je pochopitelné, že se nepřítel bude snažit všemi silami a prostředky, které má k dispozici, tuto palebnou sílu vyřadit a tak paralyzovat její vliv na bojovou činnost. Je tudíž velmi důležité zaměřit se na opatření, která by nepřátelskou činnost, směřující proti našemu dělostřelectvu, podstatně ztěžovala a umožňovala tak vlastnímu dělostřelectvu nerušené plnění jeho palebných úkolů během celé operace nebo v nejhorším případě alespoň během některých rozhodujících fází operace. Rozboru a vyhodnocení těchto opatření zaměřím svůj článek.

Vezměme dále jev, který pozůstává v tom, že vlastní dělostřelectvo nebude nepřátelským zásahem vyřazeno z bojové činnosti a bude schopno plnit své úkoly. **přežitím**. Z hlediska délky doby, po kterou dělostřelectvo přežije, mluvíme potom o **trvalém** nebo **dočasném** přežití. Přitom pod pojmem trvalé přežití budeme rozumět přežití po celou dobu dané operace, kdežto pod dočasným pouze přežití po dobu některé z důležitých fází operace. Takovou důležitou fází bude např. období vlastní palebné přípravy v útočné operaci, nebo období nepřátelské dělostřelecké přípravy v obranné operaci.

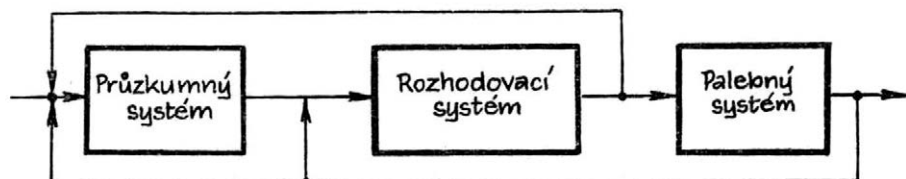
Nepřátelskou protibaterijní činnost můžeme přehledně znázornit blokovým schématem (viz obr. 1). Složky zapojené

do této činnosti, vytvářejí tři samostatné, avšak velice úzce navzájem propojené systémy.

Průzkumný systém přijímá z okolí primární informace o cílech. Tyto informace zpracovává a ve formě sekundárních informací předává rozhodovacímu systému. Úkolem **rozhodovacího systému** je zpracovat sekundární informace a rozhodnout, které z nich budou jenom registrovány, které budou vráceny zpět průzkumnému systému k dalšímu doplnění a které budou ve formě povelů předány palebnému systému. **Palebný systém** přejímá od rozhodovacího systému povely k plnění palebných úkolů a těmito palbami vstupuje do svého okolí. Zpětnou vazbou může rovněž komunikovat s průzkumným systémem a při plnění palebných úkolů s ním případně spolupracovat.

Z tohoto stručného schématu nepřátelské činnosti je patrné, že vlastní opatření musí směřovat proti jednotlivým uvedeným systémům. Provádět opatření, rušící kanály, které spojují tyto systémy, je málo účinné a dělostřelectvo samo není k takové činnosti vybaveno prakticky žádnými prostředky.

Všechna opatření vedoucí ke zvýšení pravděpodobnosti přežití je vhodné vést jak po linii **aktivní činnosti**, kde je možné s úspěchem využít vlastní aktivní dělostřelecké palby, tak i po linii **pasívní činnosti**, kde je možné využít opatření, která ztěžují správnou funkci jednotlivých nepřátelských systémů. Z tohoto hledis-

Obr. 1. Schéma nepřátelské protibaterijní činnosti

ka dále podrobněji postupně rozeberu činnost, která směřuje proti jednotlivým z uvedených systémů. Přitom budu obecně mluvit o **rušení funkce systémů** a budu mít na mysli jak aktivní, tak pasivní

působení, které směřuje k narušení správné funkce těchto systémů a má v konečném výsledku za cíl zvýšit pravděpodobnost přežití vlastního dělostřelectva.

Rušení funkce nepřátelského průzkumného systému

Velmi důležitou složkou v narušování nepřátelské protibaterijní činnosti bude rušení funkce prvního ze zúčastněných nepřátelských systémů, tj. průzkumného systému. Význam této složky je patrný z pouhé skutečnosti, že v případě, kdy se podaří narušit tento systém, bude narušena celá protibaterijní činnost hned ve svých základech. Nebude-li správně fungovat průzkum a nepodaří-li včasné a přesné podklady, nemůže správně fungovat ani rozhodovací a tím méně palebný systém. Ovšem v dnešní situaci na druhé straně, kdy je průzkumný systém vybaven velmi dokonalou technikou, je jeho rušení velice svízelnou a náročnou záležitostí.

Aktivního rušení nepřátelského průzkumného systému dosahujeme palebnou činností vlastního dělostřelectva, vedenou s cílem umlčet nebo zničit průzkumné prostředky. Z nich nejsnáze zasažitelné jsou však pouze nepřátelské **pozemní pozorovatelné**, které mají v průzkumném systému protibaterijní činnosti pouze podružnou roli. Účinnou střelbu na tyto cíle vedou dělostřelecké baterie jako na cíle pozorované ve smyslu předpisu Dě1-2-1, čl. 131–140.

Dalším možným objektem aktivního působení jsou nepřátelské **radiolokátory**. Účinnou střelbu na ně vedou baterie (Dě1-2-1, čl. 162–163) nebo oddíly (Dě1-2-3/1, čl. 93, 96–97). Obtížnost této střelby spočívá v nutnosti přesného určení souřadnic nepřátelského radiolokátoru vlastními průzkumnými prostředky.

Aktivní rušení ostatních prvků nepřátelského průzkumného systému vlastní dělostřeleckou palbou je většinou neuskutečnitelné buď proto, že tyto prostředky

nemůžeme průzkumem dosti dobře zjistit (např. stanoviště nepřátelského zvukoměrného průzkumu), nebo jsou mimo účinný dosah vlastního dělostřelectva (např. letiště a přistávací plochy vrtulníků). V případech, kdy jsou dostatečné podklady a palba je uskutečnitelná, vede se podle zásad, platných pro účinnou střelbu na nekrytou, popřípadě krytou živou sílu.

Pasivní rušení. Jeho úkolem je znemožnit nebo alespoň podstatně ztížit nepřátelskému průzkumnému systému zjištění **přesné polohy** jednotlivých prvků bojové sestavy našeho dělostřelectva. Protože nejsnáze zjistitelným a palbou napaditelným prvkem bojové sestavy jsou vlastní palebná postavení, je nutné zaměřit pozornost zejména na jejich utajení. K tomu uskutečňovaná opatření začínají při jejich zaujímání. Přesuny dělostřelectva do palebných postavení je nutné organizovat a provádět skrytě, pokud možno v noci, za snížené viditelnosti nebo pod dostatečnou ochranou před vzdušným průzkumem. Také všechny přísuny střeliva a jiného nezbytného materiálu do palebných postavení musí probíhat v noci nebo za snížené viditelnosti, protože jsou vážným demaskujícím znakem. Dosavadní způsob rozčlenění baterie v palebném postavení na poměrně malé ploše (přibližně 200×100 m) je velmi nevýhodný. Jakmile průzkumný systém zjistí s dostatečnou přesností v určitém prostoru tohoto údaje vyřadí celou naši baterii. Vzhledem k přesnosti práce průzkumu a palebným možnostem nepřátelského dělostřelectva by bylo vhodnější rozptýlenější rozmístění vlastní baterie v terénu (na úseku asi 400×200 m). Pravděpodobnost přesného zjištění polohy polebného postavení roste úměrně s dobou, po níž jednotka v pa-

lebném postavení setrvává. Vhodnější by proto bylo rozmísťovat dělostřelecké jednotky ve vyčkávacích prostorech a zaujímat palebná postavení pouze na dobu, nezbytnou ke splnění vlastního palebného úkolu. Pro toto pojetí bojové činnosti je však uzpůsobeno pouze samohybné dělostřelectvo. Tažené dělostřelectvo není zatím schopno zaujmout palebné postavení v dostatečně krátkém čase. Důležitou roli hraje rovněž maskování palebných postavení a dodržování nezbytné maskovací kázně po celou dobu pobytu v palebném postavení.

Vážným demaskujícím znakem dělostřelectva jsou jeho **výstřely**. Přitom je nutné zvážit tu skutečnost, že všechny nepřátelské průzkumné prostředky mnohem snadněji a přesněji zachytí a využijí jednotlivé výstřely jednotlivého dělostřelectva než palbu ráz naráz, vedenou celou baterií nebo dělostřeleckým oddílem. Nejvhodnějším je proto připravovat a řídit dělostřeleckou palbu vždy, pokud to bude možné, na základě **úplné přípravy prvků** a účinnou střelbu uskutečňovat nejméně jednou baterií se zahájením salvou. Tím bude prakticky vyloučeno zastřelení a účinná střelba jedním dělem.

V těch případech, kdy není možné využít úplné přípravy a bude třeba provádět zastřelení cílů a pomocných cílů, je nutné si uvědomit, že dělo, které zastřeluje, bude s velkou pravděpodobností bě-

hem tohoto zastřelení nepřátelským průzkumem zjištěno. Je-li stanoviště tohoto děla přímo v palebném postavení dělostřelecké baterie, bude tím prozrazeno i toto palebné postavení a je předpoklad, že následující nepřátelskou palbou bude vyraženo celé toto postavení. Je proto v takových případech účelné organizovat řízené palby na základě využití údajů zastřelovaného děla v rámci dělostřeleckého oddílu. Tím se počet nutného zastřelení podstatně sníží. Dále je vhodné neumísťovat zastřelovací děla přímo v palebném postavení té baterie, od níž je vyčleněno, ale volit jeho palebné postavení samostatně, stranou od skutečných palebných postavení.

Důležitým opatřením při rušení funkce nepřátelského průzkumného systému je **palebné klamání**. V této souvislosti je nutné zdůraznit vynikající úspěchy, kterých ve Velké vlastenecké válce dosáhlo sovětské dělostřelectvo použitím kočujících a klamných dělostřeleckých jednotek. V současné době je bohužel tomuto způsobu rušení věnována zcela nepatrná pozornost.

Všechna tato opatření pro rušení funkce nepřátelského průzkumného systému jsou zpravidla sama o sobě nedostačující. Musí být proto obecně kombinována s dalšími opatřeními, vedenými proti ostatním podsystemům nepřátelské protibaterijní činnosti.

Rušení funkce nepřátelského rozhodovacího systému

K rušení funkce nepřátelského rozhodovacího systému slouží převážně **aktivní opatření**. Jejich účinnost je však dosti nízká, protože se zpravidla vlastnímu průzkumu nemůže podařit absolutně zjistit nepřátelskou sestavu tak, abychom konkrétně disponovali znalostmi o tom, na kterém nepřátelském velitelském stanoviš-

ti štáb v dané situaci rozhoduje. Budou proto tato opatření pouze dílčí částí všeobecného umlčování, popřípadě ničení zjištěných nepřátelských velitelských stanovišť a zpravidla nebudou představovat samostatná opatření. Proto je v této souvislosti nebudu podrobněji rozebírat.

Rušení funkce nepřátelského palebného systému

Rušení funkce nepřátelského palebného systému bude realizováno především po **stránce aktivní**, tj. vlastním palebným působením na nepřátelské baterie a prostředky jaderného napadení. To probíhá ve smyslu ustanovení předpisů Dě1-2-1, čl. 153—161 resp. Dě1-2-3/1, čl. 71—92 a představuje jeden z hlavních palebných úkolů, plněných vlastním dělostřelectvem. Vzhledem k tomu, že tyto úkoly jsou v platných předpisech zevrubně rozebrány a vojska s nimi jsou poměrně hluboce obeznámena, nebudu je v tomto článku podrobněji analyzovat. Upozorním pouze na některé důležité otázky, kte-

ré nejsou ve všeobecném povědomí dosti zakotveny.

Normy spotřeby střeliva, uvedené k umlčení nepřátelských baterií v těchto předpisech, byly vypočítány na základě požadavku krátkodobého umlčení nepřátelských palebných postavení na dobu, po kterou vlastní jednotky musí plnit nějaký důležitý úkol, při němž nesmějí být zasahovány a umlčovány nepřátelskou dělostřeleckou palbou. Podle zkušeností, získaných Sovětskou armádou za Velké vlastenecké války, pohybuje se doba, po kterou jsou umlčena s touto spotřebou palebná postavení tažených baterií, v in-

tervalu od 1/2 od 2 hodin, v závislosti na morálním stavu nepřítele. U samohybných baterií se tato doba blíží spíše k nižší z uvedených hranic. Z tohoto hlediska je tedy nutné zdůraznit požadavek dalšího sledování každé umlčené nepřátelské baterie vlastním průzkumem pro případné opakování palby při jejím ožiti.

Druhou otázkou, na kterou je nutné upozornit, je výše spotřeby střeliva. Převedeme-li normy v předpisu na zlomky palebného průměru, dostaneme po úplné přípravě údaje, které uvádí **tabulka 1**.

Jak je z uvedených údajů patrné, jsou tyto spotřeby značně vysoké. Aby vlastní dělostřelecký oddíl mohl umlčet sobě odpovídající hodnotu jednoho nepřátelského dělostřeleckého oddílu v síle tří baterií, potřeboval by při dálce střelby do 10 km přibližně 0,5 palebného průměru a při dálce střelby 15 km přibližně 1,0 palebný průměr. Při běžně používaných normách zabezpečení municí představují tyto hodnoty téměř všechno přidělené střelivo, přidělené oddílu na jeden den boje. Tím docházíme k paradoxní situaci, že umlčením jednoho nepřátelského oddílu na dobu dvou hodin, vlastní oddíl se touto střelbou sám vlastně umlčí na celý den, protože spotřebuje všechno přidělené střelivo. Uvážíme-li dále, že v pásmu prvosledové divize můžeme počítat s tím, že na protibaterijní činnost nepřítele vyčlení 6 až 12 dělostřeleckých baterií, vidíme, že nejsme schopni rušit jeho palebnou činnost výlučně aktivními opatřeními. Situace by se podstatně zlepšila, kdyby vlastní dělostřelectvo bylo pro boj s nepřátelským dělostřelectvem organicky vybaveno prostředky leteckého a vrtulníkového průzkumu. Při jejich použití by bylo možno vést palbu na baterie jako na cíle pozorované, čímž by se podstatně zvýšila její účinnost a současně snížila spotřeba střeliva. Po stránce konstrukční by stálo jistě za úvahu zkoumat podrobněji také vhodnost dosud používaného střeliva. Zave-

dené tříštivé, tříštivotrhavé a trhavé střelivo je určeno především pro boj s nekrytou živou silou, popřípadě se živou silou krytou v okopech. Pro tyto cíle má také výhodné charakteristiky ničivého účinku. Pro střelbu na cíle obrněné, kterými většinou jsou nepřátelská samohybná děla, není však jeho účinku vhodně využito.

Jak je z dosavadního rozboru patrné, nestačí pro účinné rušení funkce nepřátelského palebného systému organizovat pouze aktivní opatření, ale je nutné přihlídnout i k **pasivním opatřením**. Na hlavních z nich zaměřím tedy dále svou pozornost.

Výsledným efektem nepřátelského palebného systému je jeho **palba**. Pro posouzení její účinnosti používáme jako číselných charakteristik **měr účinnosti**. Z nich pro naše účely má zejména význam **očekávaný palebný účinek R**, který je definován vztahem

$$R = f \left(\frac{N \cdot s}{\sqrt{x^2 (Ex^2 + \dot{u}d^2) + (0,39 H)^2}} \cdot \frac{1}{\sqrt{x^2 (Ez^2 + \dot{u}s^2) + (0,39 S)^2}} \right),$$

kde f je vhodně zvolená neklesající monotónní funkce svého argumentu, nazvaná účinnostní funkcí,
 N použitá spotřeba střel,
 s upravený obsah oblasti zničení dané střely,
 x redukční koeficient,
 Ex, Ez pravděpodobná dálková a stranová chyba prvků pro palbu,
 $\dot{u}d, \dot{u}s$ pravděpodobné úchyly dálkového a šířkového rozptylu,
 $2H, 2S$ rozměry úseku (hloubka a šířka), na který je palba vedena.

Všimněme si dále, jak můžeme vlastními opatřeními ovlivňovat uvedený očekávaný pa-

Tabulka 1

Spotřeby střeliva pro umlčení nepřátelské baterie pro úplné přípravě
(ve zlomcích palebného průměru pro oddíl)

Ráže [mm]	Dálka [mm]	10	15	20
100		0,167	0,333	0,533
122		0,153	0,306	0,458
152		0,167	0,333	—

lebný účinek nepřátelské palby. Vzhledem k tomu, že uvedená účinnostní funkce f je monotónní neklesající funkcí svých argumentů, bude naše úsilí směřovat k vhodným změnám velikosti těch argumentů, které svou činností můžeme ovlivnit. Jak je z jejich popisu zřejmé, půjde o to, změnit upravený obsah oblasti zničení dané střely s , dále o změny pravděpodobných chyb prvků pro palbu E_x , E_z a konečně o změny velikosti úseku, na který bude nepřátelská palba vedena, tj. o změny hodnot $2H$, $2S$. Ostatní argumenty nejsme schopni vlastní činností nijak podstatněji ovlivnit.

Upravený obsah oblasti zničení je definován vztahem

$$s = f_1(Q, r),$$

kde f_1 vhodně zvolená monotónní neklesající funkce obou argumentů,
 Q mohutnost účinku použité střely,
 r koeficient zranitelnosti cíle.

Z toho vztahu vyplývá, že obsah upravené oblasti zničení můžeme vhodně regulovat pouze změnami koeficientu zranitelnosti cíle r . V současné době je ve výzbroji našeho dělostřelectva materiál tažený, u něhož je obsluha chráněna pouze velmi nedostatečně slabým lafetovým štítem. Dělo s obsluhou, pokud není plně zakopáno (což při dnešní manévrové bojové činnosti, charakterizované častými změnami palebných postavení, představuje dosti výjimečný případ), tvoří tedy velmi málo odolný cíl. Odolnost by se podstatně zvýšila a tedy koeficient zranitelnosti snížil zavedením samohybného pancéřového dělostřeleckého materiálu. Jak vyplývá z obou vztahů, bylo by nutné při dvojnásobném poklesu zranitelnosti cíle buď dvojnásobně zvýšit mohutnost účinku střely Q nebo dvojnásobně zvýšit použitou spotřebu střeliva N , aby byla zachována předchozí míra účinnosti R . Pokud by tato opatření nemohl nepřítel uskutečnit, klesla by odpovídajícím způsobem dosažená míra účinnosti R , čímž by se tedy zvýšila pravděpodobnost přežití vlastního dělostřelectva. Zavedení pancéřovaného samohybného materiálu má ještě další nespornou výhodu, která spočívá v možnosti snadného vyvedení baterie z postřelovaného palebného postavení a rychlého zaujetí připraveného záložního postavení, což u dosud používaného taženého materiálu přispěje ke zvýšení pravděpodobnosti přežití.

Pravděpodobné chyby prvků pro palbu vyplývají ze vztahů

$$\begin{cases} E_x = f_2(\delta X_e, \delta h_e, t_1, \dots, t_n), \\ E_z = f_2(\delta Z_e, u_1, \dots, u_m), \end{cases}$$

kde f_2 je vhodně zvolená monotónní neklesající funkce daných argumentů,
 $\delta X_e, \delta Z_e$ chyby polohových souřadnic cíle,
 δh_e chyba výškové souřadnice cíle,
 t_1, u_1 ostatní parametry, jako např. chyby připojení nepřátelských palebných postavení, chyby nepřátelské povětrnostní přípravy ap.; protože na velikost těchto parametrů nemohou žádná vlastní pasivní opatření vykazovat podstatný vliv, nazveme je sumárně neřízenými proměnnými.

Z tohoto vztahu vyplývá, že řízenými proměnnými, tj. proměnnými, jejichž velikost můžeme ovlivňovat, jsou pouze chyby, kterých se nepřátelský průzkum dopustí při určování souřadnic našich palebných postavení. Z tohoto hlediska je nutné tedy znovu zdůraznit všechna opatření, vedoucí k narušení funkce nepřátelského průzkumného systému. V ideálním případě mají tato opatření dosáhnout toho, že nepřítel vůbec souřadnice našich palebných postavení nezjistí. V ostatních případech musí být alespoň naší snahou, aby přesnost zjištěných souřadnic byla co nejmenší a tedy účinnost následující palby co nejmenší. K tomu účelu mohou výhodně sloužit takové akce jako klamání, používání záložních a dočasných palebných postavení a v neposlední míře použití kočujících děl a baterií.

Rozměry úseku, na němž je vlastní baterie rozmístěna, hrají při výpočtu míry účinnosti také podstatnou roli. Čím jsou tyto rozměry větší, tím je nižší dosažená hodnota míry účinnosti R a tím je větší pravděpodobnost přežití. Z tohoto hlediska jsou dosud používané rozměry úseku, na němž je rozmístěno palebné postavení vlastní baterie, velmi nevýhodné. Podle běžně používaných zásad představuje vlastní palebné postavení dělostřelecké baterie úsek o rozměrech do 200×100 m, což je poměrně malý, kompaktní a palbou lehce zranitelný cíl. Při zvětšení úseku na 400×200 m klesne míra účinnosti z požadované hodnoty $R = 0,25$ na hodnotu nižší než $R = 0,12$. Řečeno jinými slovy, aby nepřítel dosáhl na takto upravené palebné postavení požadované míry účinnosti $R = 0,25$, musel by proti dnešnímu stavu zvětšit normu spotřeby střeliva přibližně dvakrát. Jak je patrné, bylo by toto poměrně prosté opatření, spočívající v pouhém zředění bojové sestavy vlastní baterie, velmi účinnou zbraní v boji za zvýšení pravděpodobnosti přežití vlastního dělostřelectva. Při tom po stránce organizační by před-

stavovalo jenom nutnost vybavit baterii rádiovými stanicemi VKV s malým dosahem pro spojení uvnitř palebného postavení mezi starším důstojníkem a veliteli děl. Pro přípravu a řízení palby bylo by nutné pouze změnit způsob připojení palebných postavení v tom smyslu, že by se k řídicímu dělu ostatní připojovala krátkými rajóny. V budoucnosti při využití výpočetní techniky pro přípravu

prvků pro palbu by byly tyto potíže automaticky odstraněny.

Při přijetí těchto opatření dochází druhotně ještě k tomu, že zvětšením postřelovaného úseku, k němuž by byl nepřítel donucen, se automaticky snižuje přesnost určení souřadnic středu takového úseku, což opět vede ke snížení účinnosti palby, jak jsem ukázal v předchozí části.

Celkové shrnutí

V této práci jsem postupně rozebral možnosti zvýšení pravděpodobnosti přežití vlastního dělostřelectva, vyplývající z opatření k rušení nepřátelské protibaterijní činnosti. Uvedl jsem postupně celý komplex možností aktivních i pasivních činností, směřujících k tomuto cíli a ukázal jsem, že žádná z těchto činností nepřináší univerzální prostředek, avšak že je možné jejich vhodnou kombinací se stanovenému cíli přiblížit. Pro praktická opatření v činnosti dělostřeleckých velitelů, štábů a jednotek z tohoto rozboru formulovat tyto stručné závěry:

Vlastní aktivní palebnou činností umlčovat a ničit nepřátelské průzkumné prostředky, velitelská stanoviště a dělostřelecké jednotky na pochodu, ve vyčkavacích i palebných postaveních. K zabezpečení požadované účinnosti těchto palb by bylo účelné organicky vybavit vlastní dělostřelecké jednotky vhodnými průzkumnými prostředky, a to zejména prostředky leteckého a vrtulníkového průzkumu. Účelným se jeví i zkoumání možností zavedení speciálního střeliva pro střelbu na pancéřované cíle, kterými jsou většinou nepřátelská děla.

Za základní způsob vlastního určování prvků považovat úplnou přípravu a po ní vést ihned překvapivou účinnou střelbu

baterií nebo oddílem. Tak vyloučit nutnost zastřelování cílů a pomocných cílů, při němž je nepřátelskému průzkumu poskytována ideální možnost ke zjištění bojové sestavy našeho dělostřelectva. V případech, kdy není možné úplnou přípravu uskutečnit, používat zastřelovacích děl v rámci dělostřeleckého oddílu a jejich palebná stanoviště volit mimo vlastní skutečná palebná postavení.

Uvažovat o zavedení vlastního samohybného pancéřovaného dělostřeleckého materiálu pro zvýšení jeho odolnosti proti nepřátelské palebné činnosti. Palebná postavení baterií rozmísťovat na větším úseku terénu o rozměrech nejméně 400×200 m. Z tohoto hlediska přezkoumat dosavadní zásady palebné služby, přípravy a řízení palby a hledat konkrétní nové cesty, jak nejlépe po palebné stránce takto upravené bojové sestavy využít.

Pečlivě dodržovat všechny zásady utajení vlastní bojové sestavy a důsledně dbát na maskovací kázeň. Zavedením samohybné trakce zvýšit manévrovost dělostřelectva a dosáhnout toho, aby v palebném postavení setrvalo jenom na dobu, nezbytnou ke splnění palebného úkolu. Rozšířením klamně činností koordinovaně vytvářet podmínky ke zmatení nepřátelského průzkumu a tím k znehodnocení palebné činnosti nepřítel.